

Goed genoeg

Lori Gottlieb

Goed genoeg

Waarom de ware niet volmaakt hoeft te zijn

Vertaald door Caecile de Hoog

Uitgeverij De Arbeiderspers · Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2010 Lori Gottlieb
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Caecile de Hoog/
BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Oorspronkelijke titel: *Marry him*
Uitgave: Dutton, New York

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV
Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.
*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm or any other means, without written permission from BV
Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslagontwerp: Mijke Wondergem
Omslagfoto: Getty / CSA Images / Printstock Collection

ISBN 978 90 295 7391 7 / NUR 770

www.arbeiderspers.nl

Voor mijn man, wie je ook bent

Inhoud

[Proloog] De Mannenwinkel 13

[Deel 1] HOE HEEFT HET ZOVER KUNNEN KOMEN?

1. De valkuilen van het liefdespad 27
2. De romantische komedie die mijn
toekomst voorspelde 46
3. Hoe het feminisme mijn liefdeleven verpestte 57
4. Het speeddating-fiasco 77

[Deel 2] VAN DE FANTASIE NAAR DE REALITEIT

5. Ouder, en hopelijk wijzer 89
6. 3500 dollar voor de liefde 103
7. Waar gaat het nu eigenlijk om? 126
8. Maandagen met Evan – Eerste sessie: de percentages 139
9. Het ligt niet aan hem, het ligt aan jou 149

[Deel 3] SLIMMERE KEUZES MAKEN

10. Niet zo kieskeurig, wees blij met wat je hebt 167
11. Maandagen met Evan – Tweede sessie:
de verkeerde aannames 179
12. De mannen die ik heb laten schieten 189
13. Weer de fout in 201
14. Maandagen met Evan – Derde sessie:
over alfamannetjes gesproken 208

- 15. Wat een eerste ontmoeting ons werkelijk zegt 215
- 16. Zijn vrouwen kieskeuriger dan mannen? 228

[Deel 4] WAAR HET ECHT OM GAAT

- 17. Maandagen met Evan – Vierde sessie:
wensen en behoeften 241
- 18. De zakelijke kant van de liefde 252
- 19. Liefde op het zevenentwintigste gezicht 272
- 20. Maandagen met Evan – Vijfde sessie:
vlinders zijn ook niet alles 281
- 21. Schaf de lijst af, niet de man 292

[Deel 5] ALLES OP EEN RIJTJE

- 22. Een huwelijk dat voldoet 303
- 23. Een bezoek aan de rabbijn 313
- 24. Het verhaal van Claire – Hoe ik mezelf overwon 323
- 25. Het verhaal van Alexandra – De ware stond
voor mijn neus 330
- 26. Het verhaal van Hilary – Vinden wat je nodig hebt 336
- 27. Mijn verhaal... en de moraal 342

[Epiloog] hoe het nu met hen gaat 351

Dankwoord 355

Alle gebeurtenissen en feiten in dit boek berusten op waarheid en vormen de neerslag van mijn eigen ervaring en onderzoek. Wel heb ik van sommigen van mijn vrienden en anderen die in het boek voorkomen de naam en de persoonlijke details veranderd. In enkele gevallen heb ik gegevens van verschillende mensen gecombineerd tot een fictief persoon, ofwel op hun eigen verzoek, ofwel omdat ik het zelf nodig vond om hun privacy te beschermen.

Je weet dat je verliefd bent als je niet kunt slapen omdat de werkelijkheid eindelijk mooier is dan je dromen.

Algemeen toegeschreven aan Dr. Seuss

[Proloog] De Mannenwinkel

Er is een nieuwe winkel geopend. Een mannenwinkel! Bij de ingang staat een bord:

Je mag de mannenwinkel maar ÉÉN KEER bezoeken. Er zijn zes verdiepingen en hoe hoger je komt, hoe waardevoller het gebodene. Bezoeksters mogen op elke verdieping hun keuze maken of een verdieping hoger verder winkelen, maar teruggaan naar beneden mag alleen om de winkel te verlaten.

Een vrouw gaat naar binnen. Op de eerste etage staat een bord met de tekst:

Eerste etage – Mannen met een goede baan.

Leuk, denkt ze, maar ik wil meer dan dat. Ze vervolgt haar weg naar boven, en stuit op een bord met de tekst:

Tweede etage – Mannen met een goede baan die van kinderen houden.

Ze is geïntrigeerd, maar loopt toch door naar de derde etage:

Derde etage – Mannen met een goede baan die van kinderen houden en er fantastisch uitzien.

Wauw, denkt ze, maar kan het toch niet laten verder te gaan kijken.

Vierde etage – Mannen met een goede baan die van kinderen houden, er fantastisch uitzien en bereid zijn de helft van het huishouden op zich te nemen.

‘Beter kun je het niet treffen!’ roept ze uit. Maar dan klinkt een stemmetje in haar binnenste: of misschien toch wel? Ze loopt verder naar boven en leest het bord:

Vijfde etage – Mannen met een goede baan die van kinderen houden, er fantastisch uitzien, bereid zijn de helft van het huishouden op zich te nemen en een groot gevoel voor humor hebben.

Ze heeft gevonden wat ze zocht en is geneigd haar zoektocht te staken, maar kan de verleiding niet weerstaan nog een verdieping hoger te gaan, waar te lezen staat:

Zesde etage – U bent de 42.215.602ste bezoeker. Er zijn geen mannen op deze etage. Deze etage is er alleen om te bewijzen dat vrouwen nooit tevreden zijn. Wij bedanken u voor uw bezoek aan onze winkel.

NOTA BENE:

Om niet van seksdiscriminatie beschuldigd te worden, heeft de eigenaar aan de overkant ook een Vrouwenwinkel geopend.

Op de eerste etage zijn vrouwen te krijgen die dol zijn op seks.

Op de tweede etage zijn vrouwen te krijgen die aardig zijn en dol op seks.

Op de derde etage zijn vrouwen te krijgen die aardig zijn, dol op seks en op sport.

Op de vierde, vijfde en zesde etage is nog nooit iemand geweest.

– Dit is mijn versie van een oud mopje over het kiezen van een echtgenoot.

Goed. Dit zijn ze. De eigenschappen, in willekeurige volgorde, die bij me opkomen als ik een boodschappenlijstje zou moeten maken voor de Mannenwinkel.

- intelligent
- aardig
- heel erg grappig
- nieuwsgierig

- dol op kinderen
- financieel onafhankelijk
- emotioneel onafhankelijk
- sexy
- romantisch
- hartstochtelijk
- meevoelend
- trapt graag tegen heilige huisjes
- intuïtief
- gul
- dezelfde religieuze achtergrond als ik, maar niet vroom
- optimistisch, maar niet naïef
- ambitieus, maar geen workaholic
- getalenteerd, maar bescheiden
- warm, maar niet klef
- nuchter, maar niet saai
- beziel, maar niet zweverig
- kwetsbaar, maar niet zwak
- eigenzinnig, maar geen weirdo
- een vrije geest, maar met verantwoordelijkheidsgevoel
- charismatisch, maar wel oprecht
- sterk en gevoelig
- atletisch, maar geen sportfanaat
- stelt zich open op, maar heeft wel een mening
- resoluut, maar niet autoritair
- volwassen, maar niet oud
- creatief, maar geen kunstenaar
- ondersteunt mijn dromen en doelen
- staat met verwondering in het leven
- is ongeveer van mijn leeftijd (heeft hetzelfde culturele referentiekader)
- luistert en communiceert goed
- is flexibel en bereid concessies te doen
- is een man van de wereld: goed opgeleid, bereisd, ervaren
- langer dan 1.75m, maar nog geen 1.80m

- heeft een flinke haardos (golvend en donker graag – niet blond)
- heeft dezelfde politieke ideeën als ik
- deelt mijn waarden en normen
- is geen liefhebber van sciencefiction of stripboeken
- heeft goede smaak/gevoel voor schoonheid
- denkt aan zijn gezondheid, is in goede conditie
- voelt zich betrokken bij de gemeenschap
- houdt van dieren
- capabel
- handig, kan dingen repareren
- kan koken
- is een buitenmens (wandelen, fietsen, skeeleren)
- vindt mijn vrienden leuk (en ik de zijne)
- niet humeurig
- betrouwbaar
- kan goed samenwerken
- literair ingesteld, houdt van woordspelingen
- aanleg voor wiskunde, is geïnteresseerd in wetenschap
- houdt van discussies (maar niet hooglopend) over politiek en het wereldnieuws
- heeft stijl
- is stimulerend
- is geen slons – respecteert onze leefomgeving
- is waanzinnig verliefd op mij

Laat ik eerlijk zijn: dit is niet mijn huidige lijstje, het was mijn uitgangspunt toen ik aan dit boek begon. Ik had nog nooit een lijst gemaakt, maar werd ertoe aangezet door een getrouwde vriendin. Toen ik tegen haar zei dat ik geen lijst had, beweerde ze stellig dat ik die wel had, al was het maar in gedachten.

‘Ik kan niet omschrijven waar ik naar op zoek ben,’ zei ik. ‘Ik ben altijd zomaar verliefd geworden.’

Maar ze had gelijk: binnen drie minuten had ik een gedetailleerd beeld van mijn ideale man. Ook al had ik nooit een lijst

gemaakt, ik had er wel degelijk een in mijn hoofd. Toen ging ze nog een stap verder: werk de lijst nu eens bij, zodat hij wat realistischer wordt.

Ik deed een poging. Ik strepte een paar dingen door: dat hij kan koken is niet zo belangrijk (en hij zou het natuurlijk kunnen leren); ik zou ermee kunnen leven als hij 1.70m is in plaats van 1.75m. Maar ook al waren er eigenschappen die ik kon missen, toch vond ik het moeilijk om ze helemaal te schrappen. Iets minder grappig zou misschien niet zo erg zijn, maar waar trek je de grens, met aan de ene kant van het spectrum een man met zo'n prikkelende dialoog dat je hart er sneller van gaat kloppen en aan de andere kant iemand die je hooguit een glimlachje ontlokt? En hoeveel hartstocht moet hij hebben om voor 'hartstochtelijk' te kunnen doorgaan?

Er zijn zoveel variabelen. Ik heb ooit iets gehad met een free-lancekunstenaar, waarna ik me heilig heb voorgenomen dat de volgende een vast inkomen moest hebben. Toen kreeg ik een relatie met een arts, maar daarmee klikte het niet op creatief gebied. Het was misschien niet onmogelijk om een financieel onafhankelijke kunstenaar te vinden of een arts die romans schreef, maar ze waren wel dun gezaaid. Toen ik me rekenschap gaf van alle andere kwaliteiten die ik in een man zocht, om nog maar te zwijgen van de 'chemie', werd me plotseling duidelijk hoe het kwam dat ik nog steeds single was.

Misschien bestond de man die ik op papier had gezet helemaal niet. En misschien waren er wel eigenschappen bij die er in een gelukkig huwelijk helemaal niet toe doen.

O, mijn god. Stel dat mijn vriendin gelijk had? Dat ik mannen die misschien een uitstekende echtgenoot waren geweest niet had zien staan omdat ik op zoek was naar de vonk, en me meer bezighield met een checklist die ik in mijn hoofd had dan met een levenspartner van vlees en bloed.

Ik was ook niet helemaal achterlijk, natuurlijk. Zo rond mijn dertigste was me wel duidelijk dat niemand volmaakt is (ikzelf ook niet) en dat de man met wie ik ooit zou trouwen

ook maar een mens zou zijn, net als iedereen. Ik was ook niet zozeer uit op volmaaktheid als wel op intense verbondenheid. Wat ik ook wist was dat die eerste duizelingwekkende opwindings geen garantie bood voor eeuwigdurende liefde, maar ik had toch het gevoel dat ik eerst in de zevende hemel moest zijn, wilde de echte liefde een kans krijgen. Wat mij betrof had het geen zin nog een keer met iemand uit te gaan als die sterke aantrekkingskracht er bij het eerste afspraakje al niet was geweest.

In elk geval verwachtte ik in het begin van een relatie vinders in mijn buik te voelen (zelfs al heb ik me daar een keer zo door laten afleiden dat het me bijna mijn baan en daarmee mijn inkomen had gekost). Ik dacht het 'gewoon' te zullen weten als de ware zich aandienende (ook al gebeurde het regelmatig dat ik een jaar later 'gewoon' wist dat ik er een punt achter moest zetten). Ik verwachtte een soort wonderbaarlijke verbondenheid te voelen (ook al betekende het dat ik voortdurend misselijk was en dwangmatig elk half uur mijn voicemail afluisterde). Zo ging dat toch, als je verliefd was?

Ondertussen werd de boodschappenlijst die ik er onbewust op na hield steeds langer. Zoals voor veel vrouwen geldt, kwamen er naarmate ik ouder werd steeds meer wensen bij, want niet alleen kwam ik er door levenservaring steeds meer achter wat ik in een relatie níét wilde, ik kreeg ook meer zicht op wat ik wél wilde. Mijn redenering was als volgt: *de laatste man beschikte niet over eigenschap X, dus volgende keer wil ik X... én alles wat ik al op mijn lijstje heb staan*. Het kwam erop neer dat mijn Mannenwinkel van een pand met zes etages uitgroeide tot de hoogste wolkenkrabber ter wereld. En ik had niet de indruk dat ik daarin uniek was.

Zou het mede hierdoor komen dat in 1975 negentig procent van de vrouwen in de Verenigde Staten op hun dertigste getrouwd was, terwijl dit in 2004 maar voor iets meer dan de helft van de vrouwen gold? En was dit er de oorzaak van dat tussen 1970 en 2006 het percentage nooit getrouwde vrouwen

meer dan verdubbeld was in alle leeftijdsgroepen die door het U.S. Census Bureau waren onderzocht?

Daar wilde ik achter komen.

Een ander soort liefdesverhaal

Dit boek is een liefdesverhaal. Niet echt mijn liefdesverhaal, maar het zou dat van jou kunnen zijn.

Het begon allemaal tijdens een etentje met mijn redacteur van de *Atlantic*. Ik was 39, journaliste, alleenstaande moeder met een klein kind en zat te mopperen over een man met wie ik de avond daarvoor uit was geweest: een 45-jarige jurist die sliste, met open mond zat te eten en me drie uur lang onafgebroken over zijn ex-vrouw onderhield zonder ook maar één keer naar mij te informeren. Ik wist niet of ik het zou kunnen opbrengen ooit nog een keer met iemand uit te gaan. Ik had er schoon genoeg van boven een bord pasta met een vreemde te moeten praten, en snakte er naar net als mijn getrouwde vriendinnen op zaterdagavond in mijn joggingbroek naast mijn man op de bank te hangen.

Hoe had mijn leven zo kunnen worden?

Nog maar twee jaar daarvoor had ik voor de *Atlantic* 'The XY Files' geschreven, waarin ik vertelde hoe ik er op mijn zevenendertigste toe was gekomen om in mijn eentje een kind te krijgen. Natuurlijk was dit niet waar ik als meisje van had gedroomd, maar ik wilde ook niet met iemand trouwen die de ware niet was, en naar mijn idee was ik die nog niet tegengekomen. Ik wilde een kind krijgen nu het nog kon, dus gaf ik me niet nog een keer op voor weer een andere datingsite, maar meldde ik me aan op een site waar spermadonoren zich aanboden. Niet lang daarna werd ik zwanger en hoopte ik nog steeds de ware Jakob te zullen vinden. Wat ik voor ogen had was eerst een kind te krijgen en daarna 'de ware liefde' te vinden. Ik had destijds het gevoel het heft stevig in handen te

hebben en schreef zelfs in het artikel dat wat ik deed wel iets romantisch had.

Nou... ha ha ha!

Aan tafel met mijn redacteur kwam ik haast niet meer bij van het lachen. Natuurlijk hield ik waanzinnig veel van mijn kind, maar laten we eerlijk zijn: de romantiek was in huize Gottlieb ver te zoeken. Evenals al mijn getrouwde vriendinnen met kleine kinderen had ik een chronisch slaaptekort en was ik humeurig en overbelast, maar in tegenstelling tot mijn vriendinnen stond ik er alleen voor. Goed, ze klaagden af en toe over hun man en aanvankelijk was ik er trots op dat ik had besloten niet in hun situatie te willen belanden – dat wil zeggen in een huwelijk dat niet ideaal was, met een man die niet ideaal was. Maar het duurde niet lang voor me duidelijk werd dat geen van mijn vriendinnen ook maar een seconde in mijn schoenen zou willen staan. Sterker nog: ondanks hun geklaag waren ze echt gelukkig en in veel gevallen gelukkiger dan ooit tevoren. De dingen die zo belangrijk hadden geleken toen ze nog op zoek waren naar een partner, hadden geen betekenis meer in het leven dat ze nu leidden. In plaats daarvan scheen het idee om samen een huishouden te bestieren – hoe glansloos, moeilijk en gewoontjes ook – hun toe als een ultieme uiting van ‘ware liefde’. Hoe kwam het dat ik het huwelijk vijf jaar geleden nooit op die manier bekeken had?

‘Als ik toen had geweten wat ik nu weet,’ zei ik tegen mijn redacteur, ‘had ik het allemaal heel anders aangepakt.’ Maar hoe had ik dat moeten weten?

Volgens een 42-jarige alleenstaande vriendin bevinden veel vrouwen zich in een catch 22-situatie: ‘Als ik me op mijn negenendertigste in een relatie had geschikt,’ zei ze, ‘zou ik altijd de fantasie hebben gehad dat er buiten de deur nog iets veel leukers te halen was geweest. Nu weet ik beter. Dus ik ben hoe dan ook bedrogen uitgekomen.’

Ik weet nog dat ik verbaasd was dat mijn vriendin, een slimme, aantrekkelijke producer, in feite beweerde dat ze voor zo’n

soort relatie had moeten kiezen. Maar toen legde ze me uit dat ik haar verkeerd had begrepen. Ze bedoelde niet dat ze genoeg had moeten nemen met een leven vol stille misère met een man om wie ze niet echt gaf. Ze bedoelde dat ze voor een bevredigend leven had kunnen kiezen met een geweldige vent die alleen misschien niet alle eigenschappen bezat die op haar checklist stonden. Als dertiger, vertelde ze, was ze van mening geweest dat ‘je schikken in een relatie’ het niet haalde bij haar ideaal; nu ze in de veertig is, beseft ze dat ze ‘schikken’ altijd ten onrechte voor een zwakgebod heeft aangezien.

Tot die slotsom was ik ook gekomen en ik begon mezelf een paar belangrijke vragen te stellen. Wat is het verschil tussen schikken en water bij de wijn doen? Waar kun je buiten en wat is onmisbaar in een huwelijk? Hoe lang moet je wachten tot er iets beters voorbijkomt – iets wat misschien nooit zal gebeuren of, als het wel gebeurt, buiten je bereik blijft – als we gelukkig zouden kunnen zijn met iemand die er wél voor ons is.

Ik stelde deze vragen aan de orde tijdens dat etentje met mijn redacteur en we hadden er geen van beiden een antwoord op. Twee uur lang praatte hij over zijn huwelijk en ik over mijn vrijgezellenbestaan en toen de rekening kwam stelde hij voor dat ik over dit onderwerp een artikel zou schrijven.

Toen ik in de weken daarna met vrienden en kennissen over hun relatie praatte, viel me iets op. Of mensen al dan niet smoorverliefd in het huwelijksbootje waren gestapt leek weinig verband te houden met hoe gelukkig ze nu waren. Hoe men ook aan het huwelijk begonnen was, het kon goed of slecht hebben uitgepakt. De vrouwen met wie ik sprak die nog single waren – en zich daar niet gelukkig bij voelden – keurden echter nog steeds mannen af omdat ze een sportfanaat waren of niet de juiste lengte hadden, in de hoop een beter iemand tegen te komen, want ze dachten dat een huwelijk met een kleine man die geen boeken las hen niet gelukkig zou kunnen maken. Maar de vrouwen die dat wel hadden gedaan waren helemaal niet ongelukkig.

Nadat mijn artikel 'Marry him: the case for settling for Mr. Good Enough' in een aan Valentijnsdag gewijd nummer van de *Atlantic* was verschenen, kreeg ik e-mails van mensen die ik helemaal niet kende: getrouwde en ongetrouwde mannen en vrouwen variërend in leeftijd van 18 tot 78. De mailtjes waren ongelofelijk persoonlijk en de meeste mensen gaven toe dat ze in hun leven ook met deze vragen hadden geworsteld. Er waren vrouwen bij die eruit waren gekomen en gelukkig waren geworden met een misschien niet helemaal ideale man, die echter toch de ware was gebleken. Anderen hadden er spijt van een geweldige man te hebben laten schieten om redenen die nu futiel leken. Weer anderen schreven dat ze waren getrouwd vanwege het 'vuurwerk' maar uiteindelijk, toen het vuur gereduceerd was tot een waakvlammetje, moesten concluderen dat ze niet bij elkaar pasten. Nog weer anderen, onder wie priesters, rabbijnen, relatietherapeuten en huwelijksbemiddelaars, waren van mening dat hun parochianen, gemeenteleden, cliënten, vrienden en familieleden een grotere kans hadden gelukkig te worden in de liefde als ze wat realistischer zouden zijn en hun verwachtingen zouden bijstellen.

Maar wat betekende dat voor mij? Bij mijn pogingen een geschikte partner te vinden deed ik precies wat ik in mijn artikel in de *Atlantic* had voorgesteld. Ik probeerde realistischer te zijn, me meer open te stellen en me te richten op wat op de lange termijn in een relatie belangrijk is en niet op wat er in een kortdurende romance toe doet, maar op de een of andere manier lukte het me niet. Ik voelde me nog steeds aangetrokken tot mannen die 'mijn type' waren, en als ik met een man uitging die dat niet was, klikte het voor mij niet. Ik hoefde niet meer meteen vlinders in mijn buik te voelen, maar het moest toch wel een beetje klikken? Maar hoe wist ik wanneer dat 'beetje' voldoende was?

Maar als ik nou een ander soort acht wil?

Toen kreeg ik een e-mail van een alleenstaande vrouw die schreef dat een partner voor haar geen tien hoefde te scoren en dat ze meer dan tevreden zou zijn met een acht. Ze ging momenteel zelfs uit met een acht. Er was alleen één probleem, schreef ze: 'Stel dat ik een *ander soort* acht wil?'

Ik besepte dat dat ook precies mijn probleem was – en dat van zoveel andere vrouwen. Zij vond ook dat we ons moesten richten op iemand die goed genoeg was (die bestaat) en niet op de prins op het witte paard (die niet bestaat), maar ze wist niet hoe ze dat in praktijk moest brengen. En dat wist ik ook niet. Toen lezers me schreven dat ze naar aanleiding van mijn artikel besloten hadden zich te verlossen, was ik zelfs bang dat ik vijf jaar later bedolven zou worden onder e-mails van mensen die door mijn artikel in scheiding lagen: niemand wist immers wat een realistisch opstelling eigenlijk inhield. Je moet water bij de wijn doen, maar hoeveel, waar ligt de grens? Hoe kom je erachter of je te kieskeurig bent of dat je echt niet voor elkaar gemaakt bent? Als een relatie met 'iemand die voldoet' inhoudt dat er passie is maar ook verbondenheid, en reëlere verwachtingen ten opzichte van elkaar, hoe breng je al die elementen dan met elkaar in evenwicht?

Om dit uit te zoeken besloot ik mezelf als proefkonijn te nemen. Ik zou op zoek gaan naar antwoorden en vervolgens kijken hoe ze in het echte leven konden worden toegepast.

Eerst ging ik praten met vooraanstaande huwelijksonderzoekers, gedragseconomen, sociologen, psychologen, antropologen, neurobiologen, relatietherapeuten, spiritueel coaches, huwelijksmakelaars, echtscheidingsadvocaten, datingconsulenten, en zelfs met moeders. Ook luisterde ik naar de verhalen van alleenstaande en getrouwde mensen wier ervaringen ook leerzaam waren voor anderen. Ik verwachtte natuurlijk niet dat iemand het ultieme antwoord zou hebben maar ik hoopte dat ik met wat begeleiding en inzicht mijn kansen om de juiste

man te vinden zou vergroten. En misschien zou ik anderen daarmee ook op weg kunnen helpen.

Het resultaat is geen zelfhulpboek of datinghandboek. Er hoeven geen vragenlijsten te worden ingevuld of 'regels' te worden toegepast. Ik heb geprobeerd op een eerlijke manier te onderzoeken hoe het komt dat onze zoektocht naar de juiste partner niet verloopt zoals we zouden willen en in hoeverre dat aan onszelf te wijten is. Vervolgens is het aan de lezer om te bepalen welke keuzes zij in de toekomst moet maken.

Een waarschuwing vooraf: ik denk niet dat alles wat de deskundigen over dit onderwerp te zeggen hebben bij iedereen in goede aarde valt. Ik heb me er zelf ook een tijdlang hevig tegen verzet en de feiten ontkend. Maar uiteindelijk drong het tot me door dat informatie macht geeft, en mijn onderzoek heeft mij en mijn houding naar mogelijke partners ingrijpend beïnvloed. Dat zou voor jou ook kunnen gelden.

Uiteindelijk ontdekte ik namelijk dat het erom gaat een man van vlees en bloed te vinden, dat is het ware liefdesverhaal.